

Tajemství české krve

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Tajemství české krve

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Tajemství české krve

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Vydavatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa vydavatele:** Na Studních 71, 284 01 Kutná Hora
Web: www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 198 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a vydavatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-23-3

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-38-7

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Pro tebe, milý čtenáři,

ať se s každou stránkou ponoříš hlouběji do spletitých kořenů a síly, které utvářely náš národ. Nechť ti *"Tajemství české krve"* odhalí nejen minulost, ale i kousek tebe samotného.

S úctou a přáním příjemného čtení,

Pavel Hrejsemnou - autor

Předmluva

Čtenáři, který právě drží tuto knihu v rukou,

vstupuješ do příběhu, jenž není pouze poutí napříč časem, ale i napříč samotnou podstatou české identity. V této knize se prolínají vrstvy historie, mýtu a lidské zkušenosti. Od dávných dnů Přemyslovců přes vyvraždění rodu Slavníkovců, až po tajemství ukrytá v hlubokých dutinách podzemí Vyšehradu, Býčí skály a hory Blaník – každé místo, každý symbol a každá krevní linie má svůj význam.

Tajemství české krve je víc než román – je to otázka: Co nás činí tím, kým jsme? Kde končí legenda a začíná pravda? A co když jsou obě součástí téhož pramene?

Věřím, že v příběhu Anny, která pátrá po pravdě nejen o dávné krvi, ale i o sobě samé, a v osudu Zdeslava, mladíka hledajícího světlo v temných časech, najdeš kus sebe. Každý z nás totiž nese v sobě část dědictví, které není zapsáno jen v kronikách, ale v samotném tichu našich kostí.

Děkuji ti, že se spolu se mnou vydáš na tuto cestu. Ať ti bude poutí křehká jako pergamen, ale hluboká jako kořen starého stromu.

Pavel Hrejsemnou
Kutná Hora, 2025

1.: Krvavé dědictví

emná noc se rozprostírala nad Prahou jako plášť ze sametového stínu. Z věží chrámu svatého Víta stoupaly šedavé přízraky mlhy, omotávající se kolem štítů a věžiček jako neviditelné ruce pradávných ochránců. Byl rok 1371.

V podzemí Pražského hradu, hluboko pod Svatováclavskou kaplí, za skrytými dveřmi vytesanými do masivní skály, stála místnost, o níž vědělo jen pár vyvolených. V jejím středu spočíval podivný kámen – lesklý, temný jako krev v měsíčním světle. Na jeho povrchu byly vyryty symboly starší než křest českých zemí, starší než slova samotného jazyka. Byl to Kámen Přísahy.

Před kamenem klečel starý muž, oděný v jednoduchém mnišském hábitu. Jeho rty šeptaly slova modlitby, ale jeho oči – široké, plné strachu i víry – se vpíjely do znaku orlice vyrytého do podlahy. Byl to opat Jan z kláštera v Sedlci. A právě přísahal zachovat největší tajemství českého království – tajemství krve.

„Přijímám břemeno strážce,“ zašeptal.

Za ním se zjevil jiný muž, v šarlatovém plášti lemovaném zlatou výšivkou. V ruce svíral těžký prsten se symbolem trojitě koruny. Tento znak nesměli spatřit obyčejní smrtelníci – patřil pouze Bratrstvu Svaté Krve, tajné sektě, která od časů svatého Václava střežila to, co nesmělo nikdy vyjít na světlo.

„Povstaň, Jene,“ řekl muž hlubokým hlasem. *„A pamatuj – krev našich králů je dar i kletba. Je v ní síla bohů, i pád jejich pyšných chrámů.“*

Opat přikývl a naposledy políbil Kámen Přísahy. Poté se oba muži ztratili v temnotě tajné chodby, která se vinula podzemím Pražského hradu až ke Karlovu mostu, kde pod jedním z pilířů ukryvali další artefakt – Ampuli živé krve.

O šest století později.

Lucerna baterky ozařovala chladné, zatuchlé zdi starého sklepení na Malé Straně. Anna Němcová, doktorandka na Filozofické fakultě UK, srdce bušící až v krku, opatrně sestupovala po schodech, o nichž nenašla zmínku v žádné mapě.

Byla to náhoda – nebo osud?

Při renovaci jednoho z domů v Mostecké ulici objevili zedníci zazděnou místnost. Staré plány ukazovaly jen běžné sklepy, ale tahle prostora... něco tu bylo špatně. Něco nepatřilo běžnému světskému světu.

Na kamenné stěně se pod tenkou vrstvou omítky rýsoval reliéf – trojitá koruna propletená s orlicí a pod ní staroslovanský nápis:

„Krví korunováni, krví padneme.“

Anna zalapala po dechu.

Byla to jen legenda, říkali jí na fakultě. Jen povídačky o tajném bratrstvu, o pokrevním dědictví, které mělo činit české krále něčím víc než jen lidmi.

A přesto tu to bylo. Živé. Skutečné.

Natáhla ruku a dotkla se symbolu.

V tu chvíli se stěna zachvěla. Mechanismus, ukrytý staletí, se zvolna spustil. Vzduch se naplnil pachem staré země, bylin a něčeho jiného – něco, co jí stálo chlupy na krku.

Za pohyblivou stěnou se zjevila úzká chodba vedoucí dolů do hlubin.

Zaváhala jen na okamžik. Pak udělala první krok do temnoty.

Netušila, že právě probudila něco, co spalo pod Prahou od časů Karla IV.

Netušila, že její vlastní krev ji do těchto chodeb dovedla.
A že kdosi, skrytý v stínech, ji už pozoruje.

2.: Mapa královské krve

Chodba pod Malou Stranou byla nízká a dusivá. Anna se musela shýbat, její kroky zněly dutě po kamenné dlažbě. Na stěnách visely zbytky starých pochodní, jejichž držáky zčernaly věky. Vzduch páchl železem, plísní – a něčím, co se nejvíc podobalo prastarému vosku a sušeným bylinám.

větlo baterky zakolísalo. Anna stiskla rukojeť pevněji a šla dál.

Po několika krocích narazila na masivní dveře pokryté rytinami. Kruh s trojitou korunou, orlice a mezi nimi zvláštní vzor, připomínající spleť řek, cest a měst.

Byla to mapa.

Ne mapa, jaké kreslí kartografové – ale mapa živá, plná symbolů a znaků, jejichž význam se ztratil v čase. Místa, která neodpovídala běžným městům, ale... chrámům, starým sídlům, možná tajným bodům síly.

V centru reliéfu byla vyobrazena Svatováclavská koruna – jenže ne jako samotná relikvie, ale jako klíč.

Pod korunou byl vyrytý nápis ve staročeštině:

„Klíč ku krvi v železném věnci skryt.“

Anna si instinktivně sáhla na krk, kde nosila starý přívěsek – dar po prababičce. Byla to jen náhoda? Malý stříbrný kruh ozdobený křížem, který vždy považovala za rodinnou památku?

Přiložila přívěsek ke koruně vytesané na dveřích. Ozvalo se slabé *cvaknutí*. Kámen se pohnul.

Dveře se rozestoupily – a za nimi se ukázala další místnost. Uprostřed ležela truhlice, překrytá vybledlou látkou se znakem Přemyslovců. Nad ní visel portrét muže s bystrýma očima a orlími rysy. Pod obrazem byl nápis:

„Přemysl II. – Strážce krve.“

Anna se přiblížila a rozechvělými prsty odhrnula látku z truhlice. V jejím středu spočívala jediná věc – svitek z pergamentu, utěsněný červeným voskem.

Než se ho však stihla dotknout, ozval se za ní šramot.

Otočila se prudce, srdce jí bušilo až v uších. Ve stínu chodby stála postava. Vysoká, v dlouhém kabátci, tvář skrytou v kápi. V ruce držela starodávnou lucernu, jejíž světlo bylo tlumené červeným sklem.

„Nečekali jsme, že tě najdeme tak brzy,“ řekl neznámý hlubokým hlasem.
V jeho hlase byla síla, ale i jakási úcta... a varování.

„Kdo jste?“ vydechla Anna.

Muž o krok postoupil do světla. Na prstě se mu zaleskl prsten – tentýž prsten se znakem trojitě koruny, jaký Anna viděla na starých obrazech v klášteře v Sedlci.

„Jsme Bratrstvo Svaté Krve,“ řekl tiše. *„A tys právě překročila hranici, odkud není návratu.“*

Chvíli se na sebe dívali.
Pak muž ukázal na svitek.

„To, co držíš v rukou, není jen mapa. Je to závěť krve. A pokud jej rozluštíš, otevřeš dveře, které měly zůstat navždy zavřené.“

Anna polkla. Uvědomovala si, že nemá na výběr. Něco ji k tomu místu přitáhlo – něco hluboko v její vlastní krvi.

„Co... co je na té mapě?“ zašeptala.

Muž zaváhal. Pak odpověděl:

„Koruna česká byla kovaná nejen z drahých kovů. Byla pokřtěna krví. A ta krev vede k tajemství, které změní osud království... i tvůj vlastní.“

V dálce, za nimi, jakoby cosi zašramotilo. Jako by se ve stínech pohyboval někdo další.

Muž zbledl.

„Nejsme sami,“ zašeptal. „Ti, kteří hlídají pokrevní tajemství, jsou už probuzeni. Musíme odejít. Hned.“

Anna sevřela svitek k hrudi a následovala neznámého do temnoty.

A nad Malou Stranou, v tichém šelestu větru, zazněl starý verš:

Krev v kameni, srdce v koruně, město pod prachy času
skryté...

3.: Útěk pod městem

odzemí pod Malou Stranou nebylo mrtvé. Každý krok Anny a jejího průvodce — jehož jméno zatím neznala — rozechvíval prastaré zdi, které jako by šeptaly staré příběhy a kletby. Cítila, jak jí puls buší až v konečcích prstů. V náruči svírala svitek jako relikvii.

Za nimi se nesl slabý, ale neúprosný šelest.
Byli pronásledováni.

„*Tudy,*“ zasyčel muž a zavedl ji do úzké chodby, která se svažovala dolů.
Stěny byly vlhké, kameny kluzké. Na několika místech míjela zrezivělé kovové kroužky a staré kladky — památky na mechanismy, které kdysi poháněly tajné pasti a zatarasení.

„*Kam jdeme?*“ vydechla Anna.

„Pod Strahovský klášter,“ odpověděl tlumeně. „Odtud vede tajná cesta až ke chrámu Panny Marie Sněžné. Musíme se dostat k prvnímu bodu mapy.“

„*Chrámu Panny Marie Sněžné...?*“ zopakovala zmateně.

Muž přikývl, zatímco obratně uhýbal nízkým stropům.

„*Založen Karlem IV. na místě, kde se kříží linie sil země. Ukryl tam první klíč.*“

Vzadu něco zařinčelo. Ozval se tlumený výkřik.
Anna pocítila, jak se jí žaludek sevřel strachem.

„*Kdo nás sleduje?*“ zeptala se.

Muž se na okamžik ohlédl. V jeho očích se zračil chladný stín.

„Stíny. Ti, kdo byli zrozeni ze zrady. Jsou starší než my... a trpělivější.“

Pokračovali dál. Chodby se stáčely a klesaly, až Anna ztratila pojem o čase. Vlhkost jí zalézala do kostí, kolena se třásla únavou.

Pak se před nimi objevily masivní dveře ze železa, pokryté runami.

Muž vytáhl klíč — jednoduchý, ale těžký, s křivolakými zářezy.

Zasunul ho do zámku a otočil.

S vrzáním, které připomínalo umírající nádech, se dveře otevřely.

Za nimi se rozprostřelo úzké schodiště stoupající vzhůru.

Když vystoupili na denní světlo, Anna zalapala po dechu. Stáli ve stínu Strahovského kláštera, mezi starými, opuštěnými zahradami. Kdesi v dálce zaznívalo tlumené zvonění věží Prahy. Nebe bylo olověné, a vzduch těžký předbouřkovým tichem.

Muž ji vedl zkratkami, které Anna neznala — úzkými uličkami, skrytými průchody mezi domy, přes vnitřní dvory, o nichž by nikdy nevěděla, že existují. Vždy, když zaslechli vzdálený šramot nebo zahlédli pohyb v zrcadle oken, ukryli se ve stínech.

Došli až ke gotickému chrámu Panny Marie Sněžné, stojícímu na Jungmannově náměstí.

Obrovský portál se tyčil nad nimi jako němý strážce věků.

Muž poklekl před dveřmi, přejel prsty po jednom z kamenů. Anna si všimla drobného reliéfu vytesaného na kamenném ostění — kruhu obklopeného sedmi hvězdami.

„*Tady to je,*“ zašeptal muž. „První z pečeti.“

Vytáhl svitek a opatrně ho rozvinul.

Na pergamentu byla nakreslena mapa Prahy — ale ne taková, jakou znala z moderních plánů. Ulice byly jiné, chyběla Nové Město, Karlín, Žižkov. Byla to Praha 14. století, s vyznačenými tajnými body: Vyšehrad, Karlův most, Staré Město, Strahov, Emauzy.

Uprostřed každého z těchto míst byla vyznačena runa. Ta u chrámu Panny Marie Sněžné připomínala kapku krve.

„*Co to znamená?*“ zeptala se Anna.

„*Každý bod ukrývá část klíče. Mapu musíme oživit.*“

Muž se zvedl a zamířil ke straně portálu, kde se pod kamennou římsou skrýval malý výklenek.

Z kapsy vytáhl nůž.

Než Anna stihla něco říct, řízl se do dlaně a nechal několik kapek krve stéct na kámen.

Zareagovalo to okamžitě.

Kámen začal slabě zářit.

Na povrchu se objevila vyrytá mapa — stejná jako na svitku, ale živá, pulzující rudým světlem.

Muž se obrátil k Anně.

„*Ted’ ty,*“ řekl prostě.

Anna polkla. Strach, nedůvěra, ale i podivné volání v ní bojovalo o nadvládu.

Pak udělala krok vpřed.

Vzala nůž, řízla se do prstu — a nechala svou krev spojit se znakem.

V okamžiku, kdy kapka její krve dopadla na kámen, se ozval tichý šum.

Něco v mapě se pohnulo. Cesta se otevřela.

Muž se usmál — poprvé od chvíle, co ho poznala.

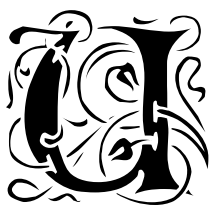
„Jsi skutečně z rodu strážců. Máš v sobě krev Přemyslovců.“

Dřív než Anna stihla odpovědět, země pod jejich nohama se zachvěla.

Z hloubi chrámu se ozval temný, zlý hlas:

„Zrádci krve... přicházím pro vás.“

4.: Prastaré probuzení

tíkali.

Dech jim hořel v hrdle, srdce bilo o žebra jako splašený kůň.

Praha kolem nich byla jiná — jako by se ponořili do její temné podoby, kde i měsíční světlo bylo těžké a studené.

Anna svírala svitek tak silně, že jí zbělely klouby.

Za nimi, v chrámu, se ozývaly kroky. Těžké, nelidské.

„Vyšehrad!“ zavolal na ni muž přes rameno. „Musíme k hrobu Prvního strážce!“

Anna nevěděla, kdo byl První strážce. Ale věděla, že nesmí zpomalit.

Kličkovali prastarými uličkami, přes Ungelt, přes Haštalské náměstí, dolů k Vltavě.

Starobylé město na ně shlíželo bez emocí.

Jen sochy na nárožích domů jako by otočily hlavy a sledovaly jejich úprk.

—

Na Karlově mostě bylo ticho.

Mlhové cáry se válely kolem barokních soch. Každá socha, každý kámen byl nasáklý staletími příběhů a utrpení.

Muž se na okamžik zastavil u sochy svatého Václava. Položil ruku na podstavec a zavřel oči.

Anna cítila, jak vzduch kolem zhoustl — jako by se mezi světem živých a světem dávno mrtvých na chvíli otevřela škvíra.

Když muž ruku odtáhl, socha na okamžik slabě zazářila v očích.

Pak vše ustalo.

„*Václav nás bude chránit*,“ řekl tiše. „Pokud jsme hodni.“

Anna neodpověděla. Neměla dech, neměla slov.

Pokračovali přes most, k Novému Městu a dál k Vyšehradu.

Přiběhli ke hřbitovu u baziliky svatého Petra a Pavla.

Měsíc prosvěcoval staré náhrobky, zarostlé mechem a břečťanem.

Hroby velikánů se skláněly k zemi, jako by vzdávaly úctu něčemu, co přicházelo.

Muž zamířil k nejstarší části hřbitova, tam, kde jména na náhrobcích už dávno vymizela.

„*Tady*,“ ukázal na nenápadnou desku, zarostlou do země.

Na první pohled nic zvláštního. Ale když Anna přistoupila blíž, uviděla nepatrný znak vyrytý na kameni: prastarý kříž v kruhu, protkaný sedmi paprsky.

Muž z kapsy vytáhl další klíč — tentokrát ne obyčejný kovový, ale z černého kamene.

Vsunul ho do neviditelné štěrbiny v desce a otočil.

Země se s tichým *klapnutím* pootevřela.

Odhalil se vchod — úzké schody vedoucí do tmy pod Vyšehradem.

„*Pojď*,“ pobídl ji.

Anna zaváhala. Cítila, jak se pod ní celá země chvěje — ale nebylo to zemětřesení.

Bylo to něco hlubšího. Něco, co spalo příliš dlouho.

Se svitkem přitisknutým k hrudi sestoupila dolů.

Bylo tam ticho. A něco jiného.

Něco, co ani neslyšela, ani neviděla — ale cítila v každé buňce těla.

Chodba se stáčela, vedla je hlouběji a hlouběji pod starobylé základy Vyšehradu.

A pak ji uviděla.

Obrovskou síň vytesanou do skály.

V jejím středu stála skupina postav — nehybných, zahalených v kápi.

Bylo jich sedm. Každý držel v ruce meč zabořený do země.

Byli starší než cokoli, co Anna kdy viděla.

„*Strážci První krve*,“ zašeptal muž vedle ní.

Anna měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi.

Strážci nebyli mrtví — ale ani živí. Byli zakletí mezi světy, bdící nad tajemstvím starším než samotné české království.

Náhle jeden z nich pozvedl hlavu.

Kapuce sklouzla — odhalila tvář, která byla pokrytá runami a prastarými jizvami.

Strážce promluvil.

Jeho hlas zněl jako šelest věků, jako vítr v korunách prastarých stromů.

*„Krev je narušena. Stín roste.
Probudte spícího lva. Neb jinak... přijde pád.“*

Muž padl na kolena.
Anna zaváhala, pak se také poklonila.

Když zvedla oči, spatřila, že prastaré sochy k ní natahují ruce.
V jejich dlaních leželo něco malého — kamenná pečeť se stejným znakem, jaký viděla u chrámu Panny Marie Sněžné.

Pečeť zářila slabým světlem.

„Přijmi dar, dědičko krve,“ zašeptal Strážce.

Anna sáhla — a jakmile se její prsty dotkly pečetě, svět kolem se zhroutil do tmy.

5.: Skrytá Praha

icho.

Takové, jaké Anna nikdy předtím nezažila.
Neexistoval v něm čas, zvuk ani dech.

Pak se rozprostřelo světlo.

Ale nebylo to obyčejné světlo.

Bylo živé — tekuté jako zlato, třpytivé jako ranní rosa na
Karlově mostě.

Když Anna zamrkala, zjistila, že stojí uprostřed náměstí.

Ale nebylo to náměstí, které znala.

Praha kolem ní byla jiná — vyšší, temnější, starší.

Domy měly viklané střechy, věže se zvedaly do šílených
výšek a kamenné dlažby proplétaly symboly, které nikdy
neviděla.

Nad hlavou jí kroužili havrani.

A v dálce, přes Vltavu, se v mlze rýsoval temný, téměř živý
stín — Hradčany. Ale Hradčany tak, jak vypadaly před
staletími.

Místo, kde se skutečnost mísila s legendami.

Skrytá Praha.

Anna sevřela v ruce pečeť, kterou dostala od Strážců.

Cítila, jak jí pulzuje do dlaně — jako srdce něčeho, co žilo
hluboko pod kůží města.

Rozhlédla se.

Na okraji náměstí zahlédla drobnou postavu.